

rigstjenesten. Thi det er jo slet ikke Hensigten hermed i nogen som helst Maade at ville diktere Ministeren noget i Retning af de Personer, der skulde udsendes. Og naar den ærede Ordfører henviste til den Udtalelse, der staar i den af Socialdemokraterne afgivne Særbetænkning, saa citerede han jo denne Udtalelse aldeles misvisende. Der staar slet ikke det, det ærede Medlem udtalte. Jeg maa af Hensyn til den Udtalelse, den ærede Ordfører nu fremsatte, oplæse, hvad der staar i vor Betænkning: „Af Hensyn til de store Udgifter, som Forslaget medfører, og af Hensyn til den afgørende Betydning, som det har, at netop de rette Mænd udsendes til fremmede Lande, ønsker Mindretallet, at der finder et nøje Samarbejde Sted mellem Ministeriet og Rigsdagen ved den første Besættelse af de nye Poster, hvorfor man tiltræder Ændringsforslagene under Nr. 11 og 14 til I.“ Der staar slet ikke noget om, at vi vil diktere Regeringen, hvilke Mænd der skal udsendes. Det er en fuldkommen misvisende Fortolkning af disse Ord. Hvad vi ønsker i dette Spørgsmaal, hvor det drejer sig om mange, mange Penge — efter Ministerens Forslag vil der alene til Opholdspenge til de udsendte Gesandter medgaa 2 100 000 Kr., saa det er altsaa Millioner, det drejer sig om —, er, at der skal finde et godt og venskabeligt Samarbejde Sted mellem Ministeren og Rigsdagen — det vil naturligvis i dette Tilfælde sige Finansudvalget. Men er det da saadan et groft Forlangende overfor Regeringen? Jeg synes, det er mærkeligt, at man vil fortolke det paa den Maade, saa meget mere som den højtærede Udenrigsminister jo i al Almindelighed har et sikkert og paalideligt Flertal i Finansudvalget og som Følge deraf næsten altid vil kunne være sikker paa, at naar han kommer til Finansudvalget, er der et ham venligsindet Flertal til at behandle de Spørgsmaal, han kommer med. Vi har foreslaaet disse Ændringer under Nr. 11, hvoraf jeg maa tillade mig at oplæse et Stykke, som slutter sig til Bestemmelsen vedrørende Gesandtskaberne: „I de i nærværende Paragrafs 2det Stykke nævnte Lande, hvor Danmark ikke hidtil har haft faste Gesandtskaber, skal Bevillingsmyndigheden være berettiget til frit at skønne over Tidspunktet for Posternes første Besættelse.“ Jeg synes, det er ganske forstandigt og rimeligt, hvad her foreslaas. Saa længe der er Krig i Verden — og det er der jo endnu —, og saa længe de økonomiske Forhold er saa

usikre, som de er, og saa længe den højtærede Udenrigsminister sikkert ikke en Gang sely er paa det rene med, hvortil og hvornaar han skal udsende de enkelte Poster, er det dog rimeligt, synes jeg, at han i Spørgsmaal af saa stor finansiel Rækkevidde taler med Finansudvalget. Jeg tror ikke, man kan ordne dette paa anden Maade, forsaavidt man fra Rigsdagens Side vil varetage Statens og Rigsdagens velgrundede Interesser. Der er heller ikke noget som helst ydmygende for den højtærede Minister i at gaa ind paa den Tanke, her er fremsat, og jeg tror ikke, den højtærede Minister fra vort Partis Side indenfor de Omraader og med de Begrænsninger, jeg her har nævnt, vil møde Modstand mod Besættelsen af de Poster, som der da kan være Tale om. Jeg maa nemlig gaa ud fra, at det er fra Udenrigsministeren, at Modstanden mod Ændringsforslag Nr. 11 og dermed ogsaa Nr. 14 kommer. Jeg maa derfor sige til den højtærede Udenrigsminister, at det undrer mig, at han ikke har kunnet acceptere disse Ændringsforslag eller i det hele taget har søgt en nærmere Forhandling om Formen for dem; thi den højtærede Minister vilde jo dermed efter min Mening have kunnet sikre sig saa godt som alt, hvad han ønsker i saa Henseende. Det maa imidlertid blive den højtærede Udenrigsministers egen Sag.

Under Nr. 17 har vi stillet et Ændringsforslag, som jeg ikke skal ofre mange Ord paa. Det vigtigste ved det er, at det gaar ud paa at reducere Tallene paa de vedkommende Embedsmænd i Overensstemmelse med, hvad jeg tidligere har udtalt.

Under Nr. 21 har hele Udvalget stillet et Ændringsforslag vedrørende de Gebyrer, som tilkommer Udenrigsministeriet for forskellige Tjenester, det udfører. Dette Ændringsforslag har vi ogsaa tiltraadt fra vor Side. Det loves jo her, at man paa den Maade skal tilvejebringe en forøget Indtægt til Dækning af de Udgifter, Lovforslaget vil medføre. Om nu disse lovede Indtægter vil indkomme i det Omfang, Ministeriet forudsætter, har man Grund til at tvivle, naar man ser paa den Meddelelse fra Udenrigsministeriet, der findes under Bilag 3. Det oplyses her, at man særlig ved Pasviseringsgebyrerne venter at faa en forøget Indtægt paa 600 000 à 700 000 Kr. og paa andre Gebyrer en Forhøjelse med 200 000 Kr., i alt en Merindtægt af 800 000—900 000 Kr. Hvorvidt der vil indkomme saa mange Penge, kan